

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému **O. D. a spol. pre pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa v spolupáchateľstve** podľa § 9 ods. 2, § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, a iné prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 10. novembra 2011 v Bratislave odvolania obžalovaných O. D. a V. M. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 2. februára 2011, sp. zn. 1 T 2/97, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 256 Tr. por., účinného do 31. decembra 2005, odvolania obžalovaných O. D. a V. M. **sa z a m i e t a j ú .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 2. februára 2011, sp. zn. 1 T 2/97, boli obžalovaní O. D. a V. M. uznaní za vinných zo spolupáchateľstva pokračovacieho trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 9 ods. 2, § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, v jednočinnom súbehu s pokračovacím trestným činom prijímania úplatku v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 160 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, v jeho znení platnom v čase spáchania činu, na tom skutkovom základe, že

ako príslušníci O. služobne zaradení na P. konajúc v rozpore s povinnosťami policajta uvedenými v § 8 zákona č. 204/1991 Zb. o Policajnom zbore Slovenskej republiky, v znení zmien a doplnení a podľa § 8 zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore, v znení zmien a doplnení,

1/ v období od mesiaca júl 1995 až do 15. novembra 1995 v N. obaja požadovali pre seba od poškodenej K. Č. sumu 300 000 Sk za nerealizovanie jej údajnej trestnej činnosti, ktorá mala byť preverovaná políciou tak, že poškodenej hrozili trestným stíhaním, ak im nevyplatí sumu 300 000 Sk, v dôsledku čoho poškodená K. Č. dňa 16. januára 1996 v N. po predchádzajúcom poučení pracovníkom M. a prevzatí sumy 300 000 Sk od tohto pracovníka, skladajúcej sa z bankoviek v nominálnej hodnote 5 000 Sk, odovzdala túto sumu obžalovanému O. D. v sídle jej firmy N.R. a obžalovaný O. D. po prevzatí tejto sumy odišiel služobným motorovým vozidlom zo sídla jej firmy a bol prenasledovaný motorovými vozidlami polície M.I. a nimi zadržaný na ulici V. v N. a hotovosť v sume 300 000 Sk bola nájdená v služobnom motorovom vozidle, ktoré riadil obžalovaný O. D.,

2/ v presne nezistený deň mesiaca máj 1995 obaja obžalovaní požadovali pre seba od poškodeného T. D. sumu 20 000 Sk v hotovosti s príslubom, že zabezpečia, aby nebol vzatý do väzby v jeho trestnej veci a v dôsledku čoho poškodený T. D. dňa 7. mája 1995 odovzdal obžalovanému V. M. za prítomnosti obžalovaného O. D. v reštaurácii „U.“ v N. sumu 10 000 Sk, ktorú si obžalovaní následne medzi sebou rozdelili po 5 000 Sk a následne v presne nezistený deň letných mesiacov roku 1995 na žiadosť oboch obžalovaných, aby im v tejto súvislosti odovzdal ďalších 10 000 Sk, dal obžalovanému V. M. na čerpacej stanici pri obci P., okres K. sumu 2 000 Sk v hotovosti so sľubom, že zvyšných 8 000 Sk odovzdá obžalovaným nasledujúci týždeň, k čomu však už nedošlo,

3/ v presne nezistený deň mesiacov január až marec 1995 požadovali obaja obžalovaní pre seba od poškodeného R. C. sumu 40 000 Sk v hotovosti s príslubom, že po jej vyplatení zabezpečia, aby nebol vzatý do väzby v trestnej veci vedenej proti jeho osobe, poškodený R. C. z obavy pred vzatím do väzby dňa 28. marca 1995 v priestoroch bufetu miestnej tržnice v N. najskôr odovzdal obžalovanému O. D. sumu 20 000 Sk v hotovosti a približne o dva až tri týždne odovzdal obžalovanému O. D. za prítomnosti obžalovaného V. M. v kancelárii O. zvyšnú sumu 20 000 Sk v hotovosti,

4/ po tom, čo obaja obžalovaní požadovali pre seba od poškodeného M. B. sumu 20 000 Sk v hotovosti s príslubom, že nebude trestne stíhaný a nebude mu odobraté živnostenské oprávnenie, poškodený z obavy z takéhoto postupu dňa 21. mája 1992 odovzdal v pohostinstve pri železničnej stanici v obci T. obžalovanému O. D. v prítomnosti obžalovaného V. M. sumu 20 000 Sk v hotovosti a následne vo zvyšnej časti roka 1992

a v roku 1993, využívajúc túto obavu z trestného stíhania a straty živnostenského oprávnenia poškodeného M. B., počas návštev u neho doma na H. v T. a na miestach, kde vykonával podnikateľskú činnosť so svojim nákladným motorovým vozidlom slúžiacim ako predajňa, bez úhrad a prejaveneho súhlasu poškodeného M. B. si z predajne brali tovar rôzneho druhu v celkovej hodnote najmenej 60 000 Sk,

5/ dňa 2. decembra 1994, počas policajného úkonu v dome poškodeného M. M. v T. č. X., obaja obžalovaní zaistili 1 ks samopalu nemeckej výroby, nezistenej značky a výrobného čísla v pochrómovanom prevedení, spolu s plným zásobníkom ostrých nábojov, a následne po predvedení poškodeného M. M. na O. požadovali od neho pre seba vyplatenie sumy 200 000 Sk v hotovosti s prísľubom, že nebude trestne stíhaný pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania a poškodený M. M. z obavy z takéhoto konania, v presne nezistený deň mesiaca december 1994 odovzdal obžalovanému O. D. za prítomnosti obžalovaného V. M., v kancelárii na O. sumu 1 000 DM, 800 US dolárov a 6 000 Sk,

6/

v presne nezistený deň v mesiacoch august až september 1995, v kancelárii O., žiadali obaja obžalovaní od poškodeného Ľ. M. pre seba sumu 300 000 Sk v hotovosti s prísľubom, že nebudú realizovať jeho trestné stíhanie pre údajnú trestnú činnosť a ak sa aj potvrdí jeho bezúhonnosť, nájdu zámienku pre jeho trestné stíhanie a vzatie do väzby, po čom poškodený Ľ. M. z obavy z takéhoto konania v rovnaký deň na parkovisku pred reštauráciou „Z.“ v N., odovzdal obom obžalovaným sumu 300 000 Sk v hotovosti a následne obžalovaný O. D. od neho žiadal ďalších 8 000 Sk v hotovosti za to, že vec sám vybavil a túto sumu mu poškodený v hotovosti odovzdal v byte obžalovaného O. D. na ulici J. č. X. v N. a

v presne nezistený deň mesiaca december 1995 obžalovaní po predvolaní poškodeného Ľ. M. do kancelárie O., odišli sním do reštaurácie „U.“ v N., kde obaja obžalovaní žiadali pre seba od poškodeného Ľ. M. ďalšiu sumu 200 000 Sk v hotovosti pod zámienkou, že uvedená suma bude odovzdaná vyšetrovateľovi O., aby mohol byť „zlikvidovaný“ spis v jeho trestnej veci, poškodený Ľ. M. v nasledujúci deň pri benzínovom čerpadle na N. ulici v N., z obavy, aby nebolo pokračované v jeho trestnom stíhaní, odovzdal sumu 200 000 Sk v hotovosti obžalovanému V. M. za prítomnosti obžalovaného O. D..

Za to boli obžalovaným uložené nasledovné tresty:

Podľa § 158 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. a § 40 ods. 1 Tr. zák., účinného v čase spáchania činu, obom obžalovaným rovnaký úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 59 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005. im bol výkon trestov podmienene odložený, každému na skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, obom obžalovaným boli uložené aj peňažné tresty v sumách po 4 000 (štyritisíc) € a pre prípad, že by výkon týchto peňažných trestov mohol byť úmyselne zmarený, boli im uložené náhradné tresty odňatia slobody každému v trvaní 1 (jedného) roka.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolania obaja obžalovaní.

Obžalovaný O. D. odôvodnil odvolanie jednak sám i prostredníctvom svojho obhajcu. V odôvodnení odvolania, ktoré si obžalovaný O. D. vypracoval sám, sa vyjadroval k jednotlivým čiastkovým skutkom v bodoch 1/ až 6/, pre ktoré bol uznaný za vinného a vo vzťahu k všetkým tam uvádzaným osobám, od ktorých mal požadovať úplatok, konštatoval, že od žiadnej z týchto osôb nepožadoval žiadnu finančnú čiastku, ani žiadnu neprebral a ani na to nemal dôvod.

Od poškodenej K. Č. požadoval len predloženie potrebných dokladov pre inú súčasť polície, čomu sa ona bezdôvodne vyhýbala.

Poškodený T. D. ako informátor polície, s ktorým spolupracovali, túto spoluprácu zneužíval a od iných osôb vylákaval finančné obnosy s tým, že za vybavenie ich záležitostí potrebuje peniaze pre policajtov, ale tieto si ponechal pre seba, čo dokazujú výpovede svedkov R. C., C. M. a A. L..

Poškodený R. C. sám priznal, že napadol T. D., ktorý od neho vylákal peniaze v ich mene.

K poškodenému M. B. uviedol, že voči nemu nikdy nevykonával žiadne prešetrovanie, to vykonával pracovník kriminálnej polície U., ktorého poškodený M. B. najprv obvinil z prijímania úplatku a neskôr z toho istého aj jeho s obžalovaným M. Nikdy od neho neprevzal ani finančnú hotovosť ani žiaden tovar.

Vo veci poškodeného M. M. uviedol, že menovaný sám na hlavnom pojednávaní niekoľkokrát klamal, k čomu sa aj priznal.

Čo sa týka poškodeného L. M., toho nikdy ohľadne trestnej činnosti nepreveroval. Menovaný nevedel vysvetliť, prečo by jemu alebo niekomu inému mal dať peniaze.

Na záver zdôraznil, že pojednávanie vo veci trvalo 15 rokov, no nie jeho pričinením, ale spôsobom vedenia konania pred súdom. Uviedol, že sa cíti byť absolútne nevinný vo všetkých bodoch obžaloby a žiadal, aby bol spod obžaloby oslobodený.

V odôvodnení odvolania podaného prostredníctvom svojho obhajcu obžalovaný O. D. uviedol, že okolnosti spáchania skutkov uvádzaných v obžalobe nie sú pravdivé, lebo sa ani jedného skutku nedopustil. Celá jeho údajná trestná činnosť bola vykonštruovaná zo strany polície a osobami pochybnej povesti, ktorí ho udali zo spáchania skutkov a títo boli buď jeho informátormi, alebo zneužívali tú skutočnosť, že sa s ním poznali na to, aby pod rôznymi zámienkami vylákali od určitých občanov finančné prostriedky akože pre neho, aby zakryl ich trestnú činnosť. Výpovede poškodených považuje za nepravdivé a účelové, s cieľom poškodiť jeho osobe. Ich výpovede sú rozporné, a preto nevierohodné. Neposkytli súdu takú súvislú reťaz dôkazov, z ktorej by súd mohol vyvodiť jednoznačný záver, že sa uvedených skutkov dopustil. Žalovaných trestných činov sa nemohol dopustiť preto, že chýba ako ich objektívna, tak aj subjektívna stránka. Nebol v predmetnom konaní preukázaný úmysel ani pohnútko, ktorá by ho mala viesť k spáchaniu žalovaných skutkov. Sú to len tvrdenia proti tvrdeniu, bez takých dôkazov, ktoré by nepochybne odôvodňovali presvedčenie súdu, že bol usvedčený zo spáchania žalovaných skutkov. Ak sú o tom pochybnosti, a to podľa neho sú, mal súd rozhodnúť v zmysle zásady „in dubio pro reo“ a oslobodiť ho spod obžaloby.

V ďalšej časti tohto odôvodnenia svojho odvolania obžalovaný O. D. namietal postup súdu, že nevyhovelo jeho návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom tých svedkov, ktorých menoval a to F. Ž. a M. O., vyšetrovateľov, ktorí síce v predchádzajúcom štádiu na hlavnom

pojednávani boli vypočutí, ale po zmene senátu, keď sa začínalo dokazovanie odznova, mali byť vypočutí znovu. Ním navrhovaní svedkovia T. B. a najmä mjr. JUDr. J. B., bývalý pracovník M.I., ktorý riadil celú akciu uvádzanú v bode 1/, vôbec neboli vypočutí.

Poukazoval tiež na niektoré chýbajúce časti zápisníc z hlavného pojednávania v marci a apríli 2007, a tak sa nedá zistiť, aké úkony sa vtedy vykonávali.

Namietal tiež zákonnosť zadováženia niektorých, ako ich označoval listinných dôkazov a ako príklad uviedol zadokumentovanie bankoviek pri skutku v bode 1/. Uviedol, že ak boli tieto označené, ako to tvrdili policajti, ktorí boli vypočutí na hlavnom pojednávaní, mali byť tieto ešte v prípravnom konaní predložené ako dôkazný materiál obhajobe, aby sa s týmto dôkazom obhajoba oboznámila, čo sa nestalo, a potom to vyvoláva pochybnosti o pravosti predmetných bankoviek. Poukazoval na to, že pri jeho zadržaní boli podľa neho porušené viaceré ustanovenia Trestného poriadku, lebo nebolo zdokumentované miesto jeho zadržania a nájdenia peňazí v jeho aute a nebola vyhotovená fotodokumentácia, kde sa vlastne v aute peniaze mali nachádzať.

Uvádzal, že pokiaľ nebol vypočutý svedok mjr. JUDr. J. B., vedúci pracovník M.I., ktorý celú túto akciu (bod 1/ rozsudku) riadil a pripravoval, bolo skrátene jeho právo na obhajobu, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky. Podľa výpovede svedka H. i samotnej svedkyne Č. na hlavnom pojednávaní, táto bola určitým spôsobom vedená príslušnými policajtmi, a keď pripustila, že mala mať aj nahrávacie zariadenie, ktorým sa situácia monitorovala, bolo nezodpovedné zo strany orgánov činných v trestnom konaní, že takýto dôležitý dôkazný materiál netvorí súčasť trestného spisu, a potom to spochybňuje objektivnosť týchto orgánov pri vyšetrení predmetnej trestnej činnosti a nemôže viesť k inému záveru, než že taký dôkaz by svedčil v jeho prospech i v prospech spoluobžalovaného M.

Aj pri ostatných skutkoch sú podľa tohto obžalovaného výpovede svedkov z rôzneho obdobia rozdielne a značne rozporuplné a navyše súd nemal pripustiť, aby sa svedkovia na hlavnom pojednávaní skrývali za frázu, že pre veľký časový odstup sa už na vec nepamätajú, a potom po prečítaní ich predchádzajúcich výpovedí, si svedkovia zrazu spomenuli na vec. Podľa neho, ak svedok niečo zažil a je to pravdivé, tak si to bude pamätať veľmi dlhú dobu. Nebude si chcieť na to spomenúť len, ak by to nebola pravda, alebo by ho

niekto naučil, ako má vypovedať. Obhajoba nemala, podľa neho, možnosť preveriť tvrdenia svedkov dôkladným výsluchom na hlavnom pojednávaní, keď súd nepripustil svedkom zodpovedať na otázky obhajoby. Jednotlivé výpovede svedkov tak mali byť hodnotené podľa zásady „in dubio pro reo“.

Obžalovaný O. D. namietal z procesnoprávneho hľadiska aj zloženie senátu súdu prvého stupňa. Uviedol, že ten nebol v správnom zložení, keď od roku 1997 pojednával súd v zložení predsedu senátu, jedného sudcu a uvádzal dvoch (i keď išlo o troch) prísediacich, no po úmrtí zákonného sudcu súd pojednával už v inom zložení, a to z predsedu senátu a dvoch sudcov, čo je, podľa jeho názoru, v rozpore s Trestným poriadkom platným v čase podania obžaloby.

Napokon obžalovaný O. D. uviedol, že predmetné trestné konanie malo byť už dávno zastavené podľa § 223 ods. 1 Tr. por., z dôvodu § 11 ods. 1 písm. h/ Tr. por., z dôvodu, že bola prekročená lehota na vykonanie spravodlivého procesu v zmysle článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, so zreteľom na to, že ide o extrémny prípad dĺžky trestného stíhania, keď obžaloba bola podaná na Okresnom súde v Nitre už v roku 1996 a až po štrnástich rokoch sa toto konanie ukončuje.

Z uvedených dôvodov obžalovaný navrhol, aby bolo na základe citových ustanovení Trestného poriadku a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd trestné stíhanie voči nemu zastavené. Alternatívne uviedol, že pokiaľ by sa s týmto jeho návrhom odvolací súd nestotožnil, aby po zrušení napadnutého rozsudku ho podľa § 226 Tr. por. v celom rozsahu spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný V. M. v odôvodnení svojho odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol k skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku, že spoluobžalovaný O. D., ktorý mal byť jeho priamym aktérom, popiera spáchanie tohto skutku a z toho vyplýva, že sa ho nemohol dopustiť ani on. Vo vzťahu k poškodenej Č. on žiadne služobné úkony nevykonával. Robili sa iba nejaké dožiadania, ktoré vybavoval spoluobžalovaný a on nikdy nezasahoval do práce jeho podriadených. V ďalšej časti odôvodnenia odvolania, podobne ako obžalovaný O. D., namietal rozporuplnosť výpovedí svedkyne Č. ohľadne toho, či mala nejaké nahrávacie zariadenie pri sebe a či mala nejaké inštrukcie od pracovníkov ministerstva vnútra. Rovnako uvádzal, že pokiaľ nebol vypočutý svedok JUDr. J. B., ktorý mal celú akciu riadiť, bolo

porušené jeho právo na obhajobu a tiež pokiaľ odovzdávanie peňazí nebolo riadne zdokumentované, nemožno vo veci spravodlivo rozhodnúť.

K ďalšiemu skutku uviedol, podobne ako obžalovaný O. D., že okolnosti iného skutku týkajúceho sa poškodenej A. L., ktorý nebol pojatý do rozsudku, svedčia o tom, že poškodený T. D., ktorý bol ich informátorom, nie je dôveryhodným svedkom, lebo keď s ním skončili spoluprácu, mal dôvod byť na nich nahnevaný.

K poškodenému R. C. v treťom bode uviedol, že výpoveď tohto svedka bola vyvrátená výpoveďou svedka Ž., ktorý uviedol, že žiadne peniaze na tržnici ako sa uvádza v skutkovej vete, odovzdávané neboli a nemal vedomosť, že by peniaze boli odovzdávané na polícii.

V prípade pod bodom 4/, týkajúcom sa poškodeného M. B., išlo podľa obžalovaného jednoznačne o pomstu, vzhľadom na to, že mu zobrali ukradnutý rotavátor a urobili mu hanbu v dedine a mieste jeho trvalého bydliska. Svedok U., ktorý mal byť podľa poškodeného B., ako vyšetrovateľ o celej veci informovaný, keď bol vypočutý, vyvrátil výpoveď svedka B. o tom, že by im dal, alebo ponúkal peniaze.

Ku skutku pod bodom 5/ poukazoval na rozpory vo výpovedi svedka M. M. o funkčnosti samopalů a nábojov, keď v prípravnom konaní uvádzal, že boli nefunkčné a v závere svojej výpovede na hlavnom pojednávaní tvrdil, že samopal bol funkčný, streľby schopný a zverený bol až na polícii. V podstate sa tak svedok priznal, že na polícii klamal. Jeho výpoveď je teda nevierohodná a bola, podľa obžalovaného, vyvrátená výpoveďou svedka H., ktorý jednoznačne potvrdil, že samopal bol atrapou.

Čo sa týka posledného skutku, svedok Ľ. M. nemal nikdy problémy s políciou. Jeho kolega pre tohto svedka vybavoval technický preukaz a je neuveriteľné, že by takýto bezúhonný občan dal niekomu 300 000 Sk a následne 200 000 Sk v septembri roku 1995, keď tieto peniaze mali hodnotu rodinného domu. Obžalovaný vyslovil domnienku, že aj u tohto svedka došlo k manipulácii s jeho výpoveďou, s prihliadnutím na to, že voči ním sa začalo trestné stíhanie a bolo potrebné zaistiť čo najväčší počet dôkazov v jeho neprospech i neprospech spoluobžalovaného.

Z uvedených dôvodov navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por. (uvádzal už nový Trestný poriadok účinný od 1. januára 2006) a aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku zo žiadneho dôvodu uvedeného v § 253 Tr. por., ani v odvolaní namietaného, že prvostupňový súd v senáte, v ktorom rozhodol, nebol správne zložený (§ 253 ods. 3 písm. a/ Tr. por., účinného do 31. decembra 2005), a tak podľa § 254 ods. 1 Tr. por., účinného do 31. decembra 2005, odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a dospel k záveru, že odvolania oboch obžalovaných nie sú dôvodné.

Chybou, v odvolaniach nevytýkanou, je právna kvalifikácia čiastkového skutku v bode 6/ napadnutého rozsudku, ale nebolo ju možné napraviť, lebo by to v konečnom dôsledku bolo v neprospech obžalovaných, čomu bráni ustanovenie § 259 ods. 3 Tr. por. Bližšie sa o tom súd zmieni v ďalšej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia.

Čo sa týka skutkových zistení, závery krajského súdu sú správne a ani Najvyšší súd nemá pochybnosti o tom, že jednotlivé čiastkové skutky v bodoch 1/ až 6/ napadnutého rozsudku sa stali a že ich spáchali obaja obžalovaní spoločným konaním, vzájomne sa dopĺňujúcim a smerujúcim k tomu, aby zneužívajúc svoje postavenie vo funkciách v policajnom zbore, za okolností v skutkových vetách popísaných, v úmysle zadovážiť si neoprávnený prospech, žiadali a aj prijali od menovaných osôb také finančné čiastky, ktoré sa v skutkových vetách uvádzajú.

Krajský súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Tie dôkazy, ktoré obžalovaní navrhovali vykonať ešte navyše, už by nemohli nič zmeniť v otázke viny obžalovaných. Najviac námietok mali v tomto smere obžalovaní k dokazovaniu v bode 1/ napadnutého rozsudku, že nebolo vierohodným spôsobom zadokumentované odovzdanie peňazí poškodenou K. Č., okolností, za ktorých sa to malo stať a dôvod ich odovzdania, pričom obžalovaný D. naznačuje ich podstrčenie, ďalej, že nebolo zistené presné miesto, kde sa peniaze v aute mali nachádzať a či išlo o pravé peniaze.

Z výpovedí poškodenej K. Č., svedka Ing. J. H., svedkyne Mgr. A. B., svedka V. L., vypočutých na hlavnom pojednávaní, i z ďalších, najmä listinných a vecných dôkazov, ako bola žiadosť poškodenej K. Č., s ktorou sa dňa 21. novembra 1995 obrátila na I.M., zápisnica o vydaní vecí (bankoviek), ich fotodokumentácia, zápisnica o vrátení vecí (60 ks bankoviek po 5 000 Sk v sume 300 000 Sk) kpt. Mgr. J. B., pracovníkovi Ú. i prepisu zvukového záznamu, ktorý bol vyhotovený v priestore firmy R. na základe príkazu Krajského súdu v Bratislave z 15. januára 1996, súhrne vyplýva jednoznačný záver o vine obžalovaných v bode 1/.

Dôveryhodnosť výpovede poškodenej Č. potvrdzujú okolnosti preukázané vykonanými dôkazmi, za akých sa obrátila najprv na predsedníčku Okresného súdu v Nových Zámkoch po tom, čo obžalovaní požadovali od nej peniaze s hrozbou, že inak bude trestne stíhaná a určili jej aj termín dokedy tak má urobiť a neskôr sa obrátila na I.M., pričom nespochybniteľne došlo k odovzdaniu peňazí vo vozidle obžalovaného D. To že boli nájdené v tomto vozidle za okolností popisovaných svedkami, príslušníkmi policajného zboru, po prenasledovaní obžalovaného D., bolo tými svedkami dostatočne preukázané. Napokon z konfrontácie samotného obvineného D. so svedkom L. v prípravnom konaní vyplývalo, že nespochybnivoval v tom čase ani on, že po tom, čo bol vyzvaný, aby vystúpil z vozidla a oprel sa oň rukami, videl cez okno pod sedadlom spolujazdca obálku, pričom na otázku ako sa mu tam dostala, odpovedal, že mu ju musela dať len poškodená Č., ktorú v ten deň trikrát viezol. Zo zvukového záznamu vyplývajú súvislosti, že v spojitosti s konaním aj obžalovaného M. odovzdávala poškodená Č. peniaze vo vozidle obžalovaného D. Z iných vyššie uvedených dôkazov vyplýva, že išlo o peniaze označené tak, že označenie bolo viditeľné len pod UV lampou.

Pokiaľ za danej dôkaznej situácie krajský súd už nepovažoval za potrebné vypočuť ku skutku pod bodom 1/ svedka Mgr. J. B., bývalého pracovníka Ú., M. v B., ktorý riadil akciu spojenú s odovzdaním peňazí a zaistením obvinených, nemožno dať za pravdu obžalovaným, že by tým bolo porušené právo na ich obhajobu. Podľa § 2 ods. 5 Tr. por., účinného do 31. decembra 2005, mal súd postupovať tak, aby bol náležite zistený skutkový stav, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Pokiaľ usúdil, že výsluch svedka Mgr. J. B. by už z hľadiska rozhodných skutočností nič viac neobjasnil, než to, čo bolo známe z výpovedí svedkov H. a L. a listinných dôkazov a zvukového záznamu, na nich nadväzujúcich, s čím sa Najvyšší súd stotožňuje, potom zamietnutie návrhu obhajcov

na doplnenie dokazovania, nie je porušením ústavou zaručeného práva obžalovaných na obhajobu.

Ani v ďalších bodoch nebolo potrebné dopĺňať dokazovanie. V danom prípade je podstatné to, že napriek dlhému časovému odstupu, ani v posledných štádiách konania pred súdom poškodené osoby, ale ani tí svedkovia, ktorí ich výpovede dopĺňali, nikdy nespochybnili najpodstatnejšiu časť svojich pôvodných usvedčujúcich tvrdení týkajúcich sa odovzdania peňazí obžalovaným. Svedkovia T. D., R. C., M. B., M. M. a Ľ. M. v priebehu prípravného konania, ale i v konaní pred súdom, na ktorom boli opakovane vypočúvaní, aj keď v poslednom štádiu až po pripomenutí prečítaním ich predchádzajúcich výpovedí, jednoznačne uvádzali, že odovzdali peniaze obžalovaným a z akého dôvodu. Ani jeden z nich nezmenil výpoveď v tom podstatnom, že by sa to, čo je uvedené v skutkovej vete obžaloby nestalo. Svedkovia vždy tvrdili to isté, že obžalovaní od nich žiadali peniaze, prečo ich žiadali a akým spôsobom, pričom všetkým im bolo zrejmé z vystupovania obžalovaných, že ak by im peniaze nedali, hrozil im trestný postih alebo iné dôsledky s tým spojené, ako napr. vzatie do väzby a obžalovaný im za poskytnutie vyžadovanej finančnej čiastky naznačovali a sľúbili, že zariadia, aby sa tak nestalo.

Zodpovedá skutočnosti tvrdenie obžalovaných v odvolaniach, že svedok M. M. v priebehu hlavného pojednávania zmenil svoju výpoveď, no tu treba dodať, že ani on ju nezmenil v tom podstatnom, že obžalovaní od neho žiadali peniaze s prísľubom, že nebude trestne stíhaný za trestný čin nedovoleného ozbrojovania a že on im aj peniaze skutočne dal v tých valutách a slovenských korunách a v takých sumách, ako je uvedené v skutkovej vete bodu 5/. Zmenil výpoveď v tom, že na hlavnom pojednávaní uviedol, že zbraň bola funkčná. To by zodpovedalo iným dovtedy vykonaným dôkazom, že z nej aj strieľal a tej časti jeho výpovede, keď tvrdil, že až na polícii bola zbraň znefunkčnená. Vierohodnosť jeho výpovede v tej najpodstatnejšej časti, že obžalovaní od neho žiadali peniaze za to, že zariadia, aby nebol trestne stíhaný a z toho dôvodu im aj peniaze dal, umocňuje fakt, že svedok tak vypovedal s vedomím, že i proti sebe tak uvádza nepriaznivejšie skutočnosti týkajúce sa držby funkčnej strelnej zbrane.

Výpoveď svedka H. nevyvracia výpoveď svedka M.. V prípravnom konaní svedok P. H. k funkčnosti zbrane uviedol, že si samopal prehliadol, ale či bol tento strelby schopný, to nevie povedať. Na hlavnom pojednávaní neuvádzal, že sa zo samopalu strieľať nedalo

a že to bola len atrapa ako tvrdia obžalovaní v odvolaniach. Uvádzal, v podstate zhodne s predošlou výpoveďou z prípravného konania, že samopal bol konštrukčne zostavený tak, že sa nedalo úplne zistiť, či je hlavneň strelby schopná a v ďalšej časti výpovede svedok pripúšťal, že sa z neho dalo strieľať ale inými, uvádzal slepými nábojmi, no i na takú sa v tom čase vzťahovala ohlasovacia povinnosť. Podstatné však je, čo z hľadiska posúdenia vedomosti svedka M. o funkčnosti zbrane vypovedal svedok H., pretože to bolo rozhodujúce, či svedok M. M. mohol mať dôvodnú obavu z hrozby trestného stíhania za nedovolené držanie zbrane a pod tlakom tejto skutočnosti sa podvolil žiadosti obžalovaných o úplatok, za ktorý dosiahne svoju beztrestnosť.

Svedok H. tvrdil, že keď si chcel, vydávajúc sa za kupca, za prítomnosti svedka M. v priestoroch pivnice zbraň odskúšať, tomu sa svedok bránil s odôvodnením, že by to vyvolalo veľký rachot. To nemožno vysvetľovať tak, že by si svedok M. bol istý, že to je len atrapa, ako teraz tvrdia obžalovaní. Ak by malo ísť skutočne len o atrapu, potom je nevierohodné, že by svedok H. ako policajt (svedok pracoval na O.), ktorý mal veľké skúsenosti so zbraňami, nebol ihneď zistil, že ide o atrapu. Ak by to malo zodpovedať skutočnosti, potom nebolo dôvodu nevrátiť túto odňatú vec (atrapu zbrane) svedkovi M. ihneď po zistení tejto skutočnosti. Zvierohodňuje to skôr výpoveď svedka M. M., že zbraň bola znefunkčnená až na policajnom zbore a že mu bola vrátená až dávno po tom, čo sa začalo trestné stíhanie proti obžalovaným, pričom takto znehodnotenú zbraň ani nechcel prevziať.

Ani zamietnutie ďalších návrhov na doplnenie dokazovania, ako uvádzajú obžalovaní v odvolaniach, nemalo vplyv na správnosť zisteného skutkového stavu. Pokiaľ tak obžalovaní v odvolaniach uvádzajú, nezodpovedá to skutočnosti vzhľadom na výsledky dovtedy vykonaného dokazovania a tomu, čo by sa malo navrhnutými svedeckými výpoveďami dokazovať. Ani jeden by bližšie nemohol ozrejmiť, odovzdanie peňazí poškodenými osobami obžalovaným. Predmetom dokazovania podľa skutkov obžaloby malo byť zistenie, či osoby označované ako poškodené odovzdali peniaze obžalovaným a nie aj ďalšie zisťovanie komu, ktorým ďalším osobám mali dať peniaze obžalovaní. Išlo by už o ďalší trestnoprávny skutok týkajúci sa ďalšej osoby z policajného zboru, čo nebolo predmetom obžaloby. To je napr. vo vzťahu k svedkovi Ž. (išlo o vyšetrovateľa policajného zboru). Ten bol v prípravnom konaní vypočutý a pripúšťal možnosť kontaktu so svedkami D. a C. za okolností nimi popisovanými, jednak mimo úradných miestností a potom na O. a uvádzal aj to, že informoval

obžalovaných ako svojich kolegov, o prípade podozrenia z trestného činu vydierania, ktorý prešetroval a ktorý sa týkal svedka R. C..

Nezodpovedá skutočnosti ani tvrdenie obhajoby v odvolaniach, že obhajcovia nemali dostatočnú možnosť aktívne sa podieľať na výsluchoch svedkov a že tým boli ukrátení na práve obhajoby. Obsah zápisníc o priebehu hlavného pojednávania svedčí o opaku, že mali dostatočný priestor na kladenie otázok svedkom a byť aktívni aj pri vykonávaní iných dôkazov.

Neobstojí ani námietka naznačujúca zo strany obhajoby, že by mali byť svedkovia nejakým spôsobom vedení alebo naučení, ako majú vypovedať. Bolo by skôr dôvodné predpokladať, že práve na takú skutočnosť, na ovplyvnenie zo strany vyšetrovateľov ako majú vypovedať, a to hrubú lož vo vzťahu k obžalovaným, by si svedkovia aj po veľmi dlhom čase dobre zapamätali. Žiadna z ich výpovedí tomu nenasvedčuje. O podstatných okolnostiach, či dali peniaze obžalovaným vypovedali rovnako.

Vzhľadom na to odvolací súd považuje odvolacie námietky obžalovaných ku skutkovým zisteniam za nedôvodné.

Čo sa týka skutku, ktorý by bolo možné označiť bodom 7/, stíhaného pred súdom na základe samostatnej obžaloby vo veci, ktorá bola spojená na spoločné prejednanie s vecou vedenou na základe skoršej obžaloby, ktorý nebol pojatý do skutkovej vety napadnutého rozsudku a týkal sa poškodenej A. L., ten Najvyšší súd nepreskúmal, lebo v tejto časti obžalovaní ani nemohli podať odvolanie, keďže vypustenie tohto skutku z výroku o vine, ktorý by inak spolu s ďalšími čiastkovými skutkami tvoril jeden pokračovací trestný čin, malo rovnaké účinky, ako keby došlo k oslobodeniu obžalovaných v tomto bode podľa najpriaznivejšieho dôvodu pre oslobodenie v zmysle § 226 písm. a/ Tr. por. Odvolanie prokurátora nebolo podané a podľa § 254 ods. 1 Tr. por., účinného do 31. decembra 2005, odvolací súd má preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť tých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ môže podať odvolanie.

Zároveň Najvyšší súd poznamenáva, že pokiaľ aj v dôsledku výpovede svedka D. bolo rozhodnuté o skutku týkajúcom sa poškodenej A. L. vyššie uvedeným spôsobom, neznamená to, že svedkovi D. nemožno vôbec veriť, pokiaľ sa týka iných skutkov. S tým sa prvostupňový

súd v napadnutom rozsudku vyrovnal a odvolací súd sa s jeho odôvodnením stotožňuje.

Neúplnosť niektorých častí zápisníc z predchádzajúceho hlavného pojednávania vedeného pred iným senátom než tým, ktorý vo veci rozhodol, nemohla mať vplyv na rozhodnutie súdu, lebo sa vykonávalo hlavné pojednávanie od začiatku znovu.

Právna kvalifikácia čiastkových skutkov v bodoch 1/ až 5/ je úplne správna, išlo o jednočinný súbeh dvoch uvedených pokračovacích trestných činov v spolupáchateľstve. Táto právna kvalifikácia je primerane odôvodnená v napadnutom rozsudku a týka sa to aj bodu 6/ napadnutého rozsudku, pokiaľ aj v tomto bode bol čin obžalovaných spolu s ďalšími čiastkovými skutkami posúdený ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, ale posúdenie tohto čiastkového skutku aj ako trestného činu prijímania úplatku nebolo podľa názoru Najvyššieho súdu správne.

Žiadanie úplatku musí byť v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu, aby mohlo ísť o trestný čin prijímania úplatku podľa § 160 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. v jeho znení účinnom v čase spáchania činu. Ods. 3 tohto ustanovenia bol okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby vo vzťahu k obom alternatívam skutkovej podstaty podľa ods. 1 a ods. 2. Táto súvislosť musí byť daná konkrétne, v čom malo spočívať obstarávanie veci všeobecného záujmu, ku ktorému sa malo vzťahovať žiadanie a prijatie úplatku. Nestačí len všeobecný odkaz na postavenie obžalovaných ako verejných činiteľov, ale musí byť známe v súvislosti s akou vecou, ktorá bola v právomoci a zodpovednosti obžalovaných, resp. iných oprávnených osôb o nej konať a rozhodovať, pre ktorú bol úplatok žiadaný a prijatý.

Pokým vo všetkých ostatných prípadoch pod bodmi 1/ až 5/ napadnutého rozsudku taká súvislosť bola zistená, či už to bolo prešetrovanie dožiadaní iných súčastí policajného zboru alebo prešetrovanie trestných oznámení a okolností spojených s trestným stíhaním alebo väzbou, preverovanie okolností či došlo k spáchaniu trestného činu, napr. vo vzťahu k svedkovi M. o nedovolenom držaní zbrane alebo preverovania podozrenia z trestného činu krádeže, resp. prisvojenia si odcudzenej veci, u svedka M. B., tak v prípade pod bodom 6/ z dokazovania nevyplýva nič, za čo konkrétne by mal poškodený Ľ. M. poskytnúť úplatok. Na tom stojí obhajoba obžalovaných, že je nevierohodná výpoveď svedka M., že by im za nič mal dať také vysoké sumy peňazí. Ich obhajoba však neznamená ani to, že by svedkovi Ľ. M.

nebolo možné veriť, ani to, že by ich konanie bolo beztretné.

Pri trestných činoch korupcie, v prípadoch prijímania a žiadania úplatku, na jednej strane je ten, kto úplatok žiada a na druhej ten, kto ho poskytuje. Je zrejmé, že vo veci svedka L. M. nebolo zistené nič konkrétne, za čo by on poskytoval úplatok. Z dokazovania je však evidentné, že podľa hrozby obžalovaných, ktorí mu naznačovali, že prišlo na neho trestné oznámenie, že by obžalovaní svoje postavenie v policajnom zbore mohli zneužiť tak, že si nájdú nejakú zámienku na jeho trestné stíhanie, a to bol dôvod, pre ktorý im dal na ich žiadosť peniaze.

Konanie obžalovaných v tomto bode, namiesto trestného činu prijímania úplatku, by najlepšie vystihovalo ustanovenie o trestnom čine hrubého nátlaku podľa § 235a Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, ale toto ustanovenie bolo zavedené až zákonom č. 183/1999 Z. z. a nadobudlo účinnosť až od 1. septembra 1999, teda neskôr ako bol daný čiastkový skutok pod bodom 6/ napadnutého rozsudku spáchaný. V čase činu však bolo platné a účinné všeobecnejšie ustanovenie o trestnom čine vydierania podľa § 235 Tr. zák. Hrozbou inej ťažkej ujmy pre poškodeného L. M. bola hrozba trestným stíhaním, a tým ho obžalovaní, zneužívajúc svoje postavenie, nútili, aby niečo konal, to znamená, aby im dal peniaze.

Pri spôsobení značnej škody bolo možné skutok posúdiť podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., v čase činu účinného v znení zák. č. 248/1994 Z. z., pri ktorom bola trestná sadzba odňatia slobody od dvoch do ôsmich rokov, teda podstatne prísnejšia než pri trestnom čine podľa § 160 ods. 3 Tr. zák., pri ktorom bola trestná sadzba trestu odňatia slobody od jedného roka do piatich rokov.

Keďže odvolanie nebolo podané prokurátorom, zmena rozhodnutia prvostupňového súdu v neprospech obžalovaných vzhľadom na ustanovenie § 259 ods. 3 Tr. por., účinného do 31. decembra 2005, nie je možná.

Prvostupňový súd nepochybil vo výroku o trestoch obžalovaným, ktoré zodpovedajú zákonným ustanoveniam, na ktoré mal a mohol súd prihliadnuť.

Skutky zakladajúce trestné činy obžalovaných sa stali v období od 21. mája 1992 do 16. januára 1996 a obžaloba bola podaná už 12. decembra 1996. Od časovo posledného

z čiastkových skutkov do vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa uplynula doba takmer pätnásť rokov. Bolo by preto nespravodlivé, ak by na túto okolnosť súd neprihliadol ako na okolnosť prípadu, ktorá odôvodňuje mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania trestných činov. Postup toho senátu prvostupňového súdu, ktorý napokon vo veci rozhodol, bol správny.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri rozhodovaní o trestnom obvinení je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por., účinného do 31. decembra 2005, ak tento zákon neustanovuje niečo iné, postupujú orgány činné v trestnom konaní z úradnej povinnosti; musia trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces. Neodôvodnené prietahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného, ale je i v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že ak dĺžka trestného konania neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach a nebolo to spôsobené úmyselným spôsobovaním prietáhov zo strany obžalovaných, pričom v danom prípade neboli to obžalovaní, ktorí by zapríčinili tak neprimeranú dĺžku trestného konania a zároveň predmetná trestná vec svojou obťažnosťou ani rozsahom sa nevymykala z priemerného rámca iných trestných vecí a z tohto pohľadu nejde o takú neobvyklú vec, pri ktorej by bolo možné tolerovať takmer dvanásť rokov trvajúce trestné konanie, potom je možné takú okolnosť

považovať za okolnosť prípadu odôvodňujúcu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, na uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, pokiaľ by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto Trestným zákonom bolo pre páchatel'ov neprimerane prísne a účel trestu možno dosiahnuť i trestom kratšieho trvania.

Všetky podmienky na použitie § 40 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, boli v danom prípade splnené a obžalovaným boli uložené zákonu zodpovedajúce tresty. Obžalovaným hrozili za spáchané trestné činy podstatne citeľnejšie tresty, než im nakoniec boli uložené a už to je pre nich dostatočnou satisfakciou za porušenie práva na spravodlivý proces v primeranej lehote. Nie je to však dôvod na zastavenie trestného stíhania a z tohto pohľadu nebolo možné vyhovieť odvolaniu obžalovaných, predovšetkým obžalovaného O. D., ktorý sa domáhal zastavenia trestného stíhania s odkazom na medzinárodnú zmluvu a mal na mysli uvedený Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že uvádzaný článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nestanovuje žiadnu výslovnú sankciu, ktorou by bolo postihované porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré je v tomto článku zakotvené a ktorého súčasťou je i právo na rozhodnutie v primeranej lehote.

Primeranosť dĺžky konania je judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu s prihliadnutím ku kritériám zakotveným v judikatúre tohto súdu, akými sú zložitnosť prípadu, chovanie sťažovateľa a chovanie štátnych orgánov. Európsky súd pre ľudské práva v žiadnom zo svojich rozhodnutí nekonkretizoval všeobecne záväznú dobu, ktorú by bolo možné za primeranú lehotu považovať a ani nápravu porušenia práva na pojednanie veci v primeranej lehote vo forme zastavenia trestného stíhania. Európsky súd pre ľudské práva z článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom zo svojich rozhodnutí nevyvodil.

Porušenie pravidla plynúceho z článku 6 ods.1 uvedeného dohovoru je sankcionované vyvodením zodpovednosti štátu voči obvinenému. V takých prípadoch v rozhodnutiach uvedeného súdu je spravidla priznané sťažovateľovi spravodlivé zadosťučinenie vo forme peňažnej náhrady a konštatované porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Judikatúra tohto súdu je jednoznačná v tom smere, že zmiernenie trestu z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania

v zásade zbavuje jednotlivca jeho postavenia pred týmto medzinárodným súdom ako obeť (poškodeného) z hľadiska práva na spravodlivý proces za predpokladu, že vnútroštátne orgány uznajú, že došlo k porušeniu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a uskutočnia nápravu.

V danom prípade sa táto náprava uskutočňuje rozhodnutím príslušného súdu o použití mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia pri ukladaní trestu.

Naostatok k námietke obžalovaného O. D. o nesprávnom zložení súdu treba poznamenať, že po tom, čo pôvodne vo veci konajúci predseda senátu Krajského súdu v Nitre zomrel a vec bola pridelená predsedovi senátu JUDr. S. L., začalo sa v konaní pred súdom dokazovanie znovu od začiatku.

Podľa § 97 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov krajský súd v senáte zloženom z dvoch sudcov a troch prísediacich dokončí konanie vo veciach, v ktorých už konal na hlavnom pojednávaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 97 ods. 3 uvedeného zákona ak vo veci podľa odseku 1 došlo k zmene v zložení senátu a hlavné pojednávanie musí byť vykonané znovu, vykoná krajský súd v prvom stupni nové konanie v senáte zloženom podľa § 16 ods. 1 a podľa § 16 ods. 1 uvedeného zákona senát krajského súdu sa skladá z troch sudcov, z ktorých jeden je predsedom senátu.

Z uvedeného je zrejmé, že pokým vo veci konal pôvodný predseda senátu a zloženie senátu sa nemenilo, mal konať a aj konal pôvodný päťčlenný senát, s dvomi sudcami a tromi prísediacimi, aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 757/2004 Z. z., ale keďže po zmene v zložení senátu muselo byť vykonané hlavné pojednávanie znovu, bolo treba aplikovať ustanovenie § 97 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z. z., a tak zloženie súdu prvého stupňa, ktorý vo veci rozhodol bolo zákonné.

Keďže v žiadnom smere nebola zistená dôvodnosť odvolaní obžalovaných, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako sa uvádza vo výroku tohto uznesenia.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 10. novembra 2011

JUDr. Milan K a r a b í n , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: A. Halászová